

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SAJTÓIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PENTEKEN.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona. Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Felelős szerkesztő:

Dr. Essösy Béla.

Kiadó tulajdonos:

Glattstein Adolf.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők.

A lap szellemi részére vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Városi kötelességek.

(V. L.) Ha város akarok lenni, intézményeim legyenek városiak. Azt csak csufojják városnak, mely e rangsorba illeszkedik és falusias institutiói vannak. Hogy a városi jelleg kötelezettségek elviselhetetlenül terhesek, abban is megegyezünk mindanyian.

Marad tehát a vitatkozás terének az, hogy nem lehetne-e közjöveldmeinket szaporítani? Hogy a városi, a községi adót emelni nem lehet, — ezt mindenki érzi. Ez tyükszem, melyre ne lépjen senki, mert ez fáj. De nem volna-e közjöveldmeink, amelyek a közköltő aránykulcsát leszállítanák? Erről érdemes konsiderálni.

Nagykörös nincs a világ végén. Ősi magyar város. Arany Jánosról és az irodalmi triászról nevezetes. Ujabban nagy konyhakerti exposit. Ennek a városnak negyedszázadnál jóval idősebb községi takarékpénztára van. Az évi tiszta jövedelem a százezer koronát meghaladja és progressív minden évben nő jövedelme. Elláthatja belőle a város a közigazgatást s talán az iskolaügy nagy részét. A közköltő mérsékléséről tehát ott beszélni lehet és mégis szabad városi feladatokat szolgálni. Van is villanyvilágítása aszfaltja, egészséges vizet adó artézi kutjai.

A város kanalizálva van. Mein Liebchen was wilst du noc mehr?

Az öt ujjunkon eltudjuk sorolni azokat a helyeket, ahol szeretett hazánkban községi takarékpénztár van. Nagyhány város él belőle városi kötelezettségeinek s bár a meglevő néhány intézmény gyönyörű példát mutatja a közjöveldemszerzésnek s bár a városok egész sereg állandó és mozgó tökélet kezelnék, — ideges összerébenés van, ha valaki felveti a kérdést. Eg; pár nagyrésztényes ideges felelme ez a konkurenciától. Csakhogy a köznek nagy érdekei előtt, e különben se igazolt idegességnek meg kell szűnnie. Jól fundált s meglevő takarékpénztárak kihírják a községi takarékpénztár konkurenciáját, hiszen a községi takarékpénztár éppen jellege miatt egész sereg takarékpénztári üzletágot nem is frekventálhat. Ne tessék megijedni a községi takarékpénztárról, nagy részvényes utak!

Ami azonban a részvényesek részéről a jogos önvédelem óvatosságának látszik, — az már a belügyminiszterium városi osztálya részéről kissé a kerékkötés cselekedete. Évek óta fekszik a belügyminiszteriumba néhány, a haladást zászlajára írott városnak községi takarékpénztárt felállító határozata jóváhagyás végett. S mit tesznek ezzel? Gyűjtik, tanulmányozzák, vagy már régtől ad aktá is tették.

Hogy miért? Ennek okait még csak neim is sejtjük. Bizonytal komoly közigazgatási aggodalmak; lehetséges, hogy a községi takarékpénztárakat felállítani óhajtó városok nem voltak elég erősek erre az alkotásra. Ámbár már Budapest székesfőváros csak e részben nem aggodalomkeltő. Hihe-tőleg törvény készül, amit legjobban szeretnénk, mert a törvénnyel a részvénylársasági érdeket is meglehetne védeni és e mellett a törvény széles területen megindítaná a községi takarékpénztárak mozgalmát.

De csak mindenképpen tapogatódzunk, mint a kérdésben forgó ügyel szemben általában kényszerülünk tenni, ha városi kötelezettségekről irunk. Nem következik-e be a régi, az elpusztithatatlan magyar betegség: a fenn az ernyő, nincsen kas. Belovagoljuk magunkat városi kötelezettségekbe, mikor elég lenne falusi életet élnünk. Mert torkig vagyunk a magán rangkorsággal. Ahol a város fejlesztésre természetes feltevétek nincsenek: ott halfogás várost játszani. Mert ott is az Aesopus meséje következhet be, az, mikor a béke olyan nagy akart lenni mint az ökör. Ne tessék benne triviálitást találni. Hiszen minden hasonlat sántít.

A „Szécsényi Hirlap” eredeti tárcája.

Szentivánéji álom.

... Et moi dans la saison prochain
Je reviendrai dans les vallons;
Dormir quelquefois sous un chêne
Au bruit de leurs jeunes chansons.
Berqla.

Igy történt volt ez körülbelül.

Valahonnan virágillatot sodort arcunkba a sejtelmes szellő. A leány megremegett, félelmes telepatiával ugrott fel a padról s futott be a langyos, puha éjszakába; a sötét, árnyas erdőbe. Én utána. Csabzott haját felborzolta a meleg áramlat, szoknyája mint vidor zászló libegett a fák között a holdsugárban. Szaladtunk, futottunk a diszkrét estbe; én kergettem a tündért, miként a mesebeli királyfi a romantikus nimfát, a leány engem. Bejártunk minden ösmerős helyet, a fenyvest, a kupalaku, titokzatos karácsonyfák mellett ügetve; a nyirest, hol a fehértrzsű fák mögött árnyas homály sötétlett a háttérben; a szeráf barlang táját, honnan melódikus, finom sirást neszelt. Lábunk alatt megcsörrent a lehullt száraz ág s hang kelt a néma éjszakában; beszédes lány hang, bűvös regét mesézve a mindenható szerelem

örökkévalóságáról, halk dalt Filémon és Bauciszról. — A leány megállt; figyelt talán. Remegő kézzel karoltam át.

— Iza, édes, szeret?

— Szeretlek.

Aztán újra ő kacérokodott.

— Szeretsz?

— Szeretem.

— Akkor fussunk.

És futottunk. A bűbájosan nesztelen éjben hajszoltuk egymást; a madarak ijedten röppentek fel a fészekből; halk neszt kelt, a mint önfeléd boldogsággal husantunk el a bársonyos puha mohán. Imbolygó csillagfény rezgett a lombok pórúsain által s a leány babonásan terült el a virágos gyöpn. Mellé térdeltem. A hold viasz sugára féltős fátyolt vont az arcára, sugás kelt a lombok közt; haját lengő zefir csókolta fel. Remegett az arca; élesen lihegett a melle. Kéjesen szivta be a harmatos öde illatot. Azután mintha susogott volna magában valamit.

— Miért fél Iza? — kértem gyöngyhangan.

Hátranézett aztán révedezőn függeszté tekintetét a magasba.

Csend.

Aztán a tópart fele mutatott. És halk idegességgel beszélt.

— Mi szép az éj, mi misztikus. Csill...

Ott a sás között lány dana imbolyog, halvány hárfahang, miként a zefir suhanattól csengne elmosott énekekkel, az azolhárfa, olyan hártyardal. Árva barcaróla mély, távolról tet-sző finom bongása, miljom szerafterok kábos moll-pianója csendül abban a lány skálában, ahogy morajlás két a sások felől és hangot ad a szellő. A víz Vénusz, a tünde habléány nászéje ez, vidor áriája az örömnepségnek, mi ott lejt tancát a sima viz parkettjén kecsesen, gyöngéden. Pillantásuk lidércfény, lehetünk enyelgő szellő, kacagó édes zene a halandónak. Cseng-bong a halvány nóta — hallod? — kacagnak. A király, a király! Korall korona a fején, — amott, amott az uj pár. Mosolyganak! Mi szép a leány. És a férfi! Rubin a nézése, melódia a hangja és — jönnek. Libeg a lábuk, lágyan suhan-nak a habokon és mellettük a sok-sok tündér. Csillogás, villogás a testük; fénylés a ruhájuk. Játszadoznak, enyelegnek, dal cseng: a sellők, nimfák, szirének énekkara, fátyol leng párázatosan... arra... arra, a vizi liliumok felé, ott ünnepel a tünde népség, táncot lejt üdén, mosolyog a királyfi, meg-

3000 új munkásház.

Most, hogy érkezett a szép tavasz, újra néhány ezer gazdasági munkásház építéséhez fognak az ország sok helyén. Valamennyit földmivelő munkások fogják, mint a sajátukat elfoglalni, mert a munkásházakról szóló törvény szerint mindazokon a helyeken, ahol legalább tíz munkás kéri a községi képviselőtestületet, hogy határozza el munkásházak építését és a képviselőtestület a munkások iránt jóakarattal elhatározza, hogy szavatol az építésre felveendő kölcsönért: ott ezzel a határozattal, mely a vármegye közgyűlése elé kerül, jóformán már dőlőre is jutott a munkásházak építésének ügye. Mert hiszen az eddig szerzett tapasztalatok szerint ilyenformán könnyű szerrel lehet ötven esztendőre kölcsönt kapni, vagyis egy 1200 koronába kerülő munkásház évi törlesztése mintegy 75 korona, melynek egyharmad részét, ugyancsak a munkások házaikról szóló törvény szerint a földmivelési ügyi tárca vállalja el.

Könnyű belátni, hogy ilyen helyes eligazítással és beosztással a munkásokra, a házaikká tulajdon gazdáira kevesebb fizetni való esik évenként, mintha bérlakásból sokadmagával laknék.

Nem volt tehát az idén a saját házukba beköltöző munkásoknak, valamint annak a tízezernek sem, akik eddig saját házukhoz jutottak az építésre egy krajcárjuk sem. De azért boldogan mehettek a maguk házába, saját hajlékukba azzal a tudattal, hogy amíg a maguk házát törlesztgetik, apródonként nem fizetnek egy fillérral sem többet éven át, mint a mennyit eddig bérlakásokban, sokad magukkal összekucorogva, sokszor nem is embernek való helyen fizettek.

Pedig nagy kényelem és boldogság azon a helyen alomra hajtani a fejet, amely-

ről tudom, hogy az enyém, hogy azzal szabadon rendelkezem és a magam ura vagyok.

És a hogy tízezer meghaladó azoknak száma, akik az állam segítségével saját hajlékukat megszerezhették, mód van nyújtva arra, hogy a gazdasági munkások valamennyje, ha még eddig híre nincs, a törvény kedvezése élvezhesse.

Mi kell hozzá?

Nem kell hozzá egyéb, mint az, hogy legalább tíz munkás folyamodjék a községi képviselőtestülethez és hogy a képviselőtestület tagjai előtt legyen a munkásoknak annyi becsületök és hozzájuk való bizodalomuk, hogy az anyagi felelősséget munkásházakra felveendő kölcsönért vállalják.

De hol van annyi becsületök a munkásoknak?

Emberi természetünk magyarázza, hogy csak ott, ahol a munkások és gazdák között (akikből áll a képviselőtestület) békeség és egyetértés van. Ahol a gazdások és munkások egyet akarnak, ahol egymás iránt teljes méltányossággal vannak. De azt nem is lehet feltételezni, hogy ott, ahol a munkások a gazdákkal ujjat húznak, egyenlőenkednek, békétlenkednek, ott a gazdák valami nagy kedvvel szavaznak meg a munkásokért az anyagi felelősséget. Sem remélni, sem ezt elvárni nem lehet.

Munkásház eddig is csak ott épült és ezután is csak ott fog épülni, ahol a gazdák és a munkások között meg van a jó egyetértés és méltányosság. Ahol a gazdák is átérzik azt, hogy jó munkást csak úgy kaphatnak állandóan, ahol ők is méltányosak, viszont a munkások is átérzik azt, hogy nekik is csak akkor lesz boldogulásuk, ha a munkaadókkal békében, egyetértésben élnek.

H I R E K.

Kedélyes est. A szécsényi iparos és kereskedő ifjuság önképző köre folyó hó 7-én tartotta az „Ujvilág” szálló összes termében ezidei utolsó kedélyes estélyét.

Elsőnek a rendező által a nyílt színen felkért dr. Gutfreund Emil lépett a felolvasó asztalhoz s engedve a közönségnek rögtönzött szép beszédben mentette ki, súlyos betegen fekvő kollégájának dr. Török Józsefnek az estről való távol maradását.

Mindvégig általános derűtség közt olvasta fel a szerzőnek dr. Török Józsefnek „Az üstökös Szécsényben” című kitűnő humorral megírt kis elbeszélését a melyet a nagy és diszes közönség zajosan megtapsolt, élve a szerzőt s a felolvasót.

Ezután Bucsu Mariska adta elő Inczédi Lászlónak „Nővér” című drámai költeményét eléggé hatáson.

Szúhi Olgica, a „Férjvadász” című magán jelenetet oly kedves közvetlenséggel adta elő, hogy a közönségtől sok-sok tapsot s a figyelmes rendezőségtől pedig, szép virágcsokrot kapott.

Kis szünet után következett az est két legnagyobb száma: A „Csokonai duette” és a „Sorrentói levél.”

A Csokonai duette-ban különösen feltűnt Klein Ernő szép tiszta mély hangjával, míg Bucsu Mariska a Sorrentói levél zenei szépségét hangjának rendkívül finom kezelése s a szöveg feltűnő tiszta kiejtése által oly nagy érvényre jutatta, hogy a szünet nem akaró kihívásnak és tapsoknak engedve azt megismételte, azonban a közönség e váratlan nagy tetszés nyilvánítása kissé zavarba hozta s így ezáltal hangja az ismétlésnél kissé gyengült.

E zavar kitűnik abból is, hogy a rendezőség által neki átadott csokrot a színpadon levő kerti asztalon felejtette.

csókolja a leányt — boldogok . . .

Megrezzent az Iza. Szárnyas egerek keringtek fölöttünk: ijogtak, a mint összecsaptak zsákmány felett. Hahogy védene magát, úgy emelte puha karját a bal válla fölé. Aztán felszököt a fűről s futott be, az árnyas erdő mélyébe; haját felborzolta a lassu szél, szoknyája mint zászló lengett . . .

Valahol a tóparton újra találkozunk. Olyan volt itt Iza, mint a tündér, a kiről az előbb beszélt. Patyolatoss, lenge fátyolfevet testén; mint a pille szállása, rezgő a lépte. És a meleg szellő és a szelid hold-sugár csábosan kacérkodott mély, fekete hajfűrtjeivel. Boldog nyugalom ült szemében, boldog mosoly jött ajkára.

— Már nem félek, — mondta és megszorította kezem és a szemem közé nevetett.

S ez a kacagás mint a gerle nevetése hangzott tovább-tovább. Azt hittem: rögtön ajkába harapuk emnek a tündérnek, ki a nimfák seregéből jött hozzám, hogy kísértessen. S a meleg édes éjszakában úgy állt előttem, mint egy igéző szemem. — Öntudatlanul karoltam át s a csónakba vittem.

Misztikus csend ölelt át polip karjaival. Az evezőmártás csobogása is mintha onnan lentről mélyből suhant volna fel titokzatos hangokkal. A homály lilás párája lengett a

tó fölött, tündéreknek semmi nyoma, csak a csillagokkal kibarbunkulosított viz síma tüköre igazolta, hogy lent a kristálypalotában ünnepelnek. És megindult a kísértő, lágy susogás, mint valami nóta a topolyák felől és halványan ringott a sások fölött erre-arra felénk. Akár édes anyánk biztató ölelése, karolt át s lehelté kéjes csókjait, mámoros lehel.

— Iza, édes szeretsz?

Messze elnézett a leány. Fönt az enyhe kék égen lágyan vibráltak a csillagsugarok. A holdnak fátyola ott ugrált a lombkoronák közt. És csend és illattal tele a levegő; kéj és gyönyörrel.

Halkan, rengve, ringott tovább a csónak.

Hogy, hogyanem, halkan dudolni keztem.

. . . Csókra csókot, édes

Fonj karoddal át . . .

Már akkor karjaimba volt. Izzott a teste mint a láva s eltaszította magától. Révetegen néztem rá.

— Iza, édes, Iza!

Semmi kegy! Könyörtelen merevséggel nyugodott tekintete arcomon, iniként, ha szurni akarna minden pillantása. És halkan szökött belé a júniusi éjszakába!

— És ne vigy minket a kísértetbe . . .

Imádkozott. És megremegett. Ijedten szökött fel, — a ladik hosszában megingott. Valami ólalkodó béka csapajgott a vízbe.

— Engedj Aurél, bocsáss . . .

Valami csodás fény vihárt szemében. Végtelen lelki nyugalom szimplomája is, meg nem is. Reszketett, közben mintha energikus nyugalom szállta volna meg és komoran bámult a csillagos, sötétkék égre. A hold ezüst-sárgás szövetet dobott arcára. Oly csodás színben játszott az, mint ott lent, a víz színén a hold sápadt arculatának tükrözése. És ugrált a fény, a mint ide-oda mozgatta a fejét és hajával indiszkrétan enyelgett a zefír. Termete is oly kecsesen himbálózott a csónakban.

— Iza, csak egy . . .

— És ne vigy minket a kísértetbe . . . — sugta rezignáltan.

Az erdő mélyében meneteltünk. Búbajos melódiák bongtak a légben, tán Pán tilinkó dala és a szeráfok és Amor incselkedtek velünk. Mámoros voltam a kábító italtól és zsihadás ült agyamra. S a leány halkan pasmogott magában. Lesütötte fejét, egy vízi liliom szirmait lépdeste iczi-pici kacsoival. Ugy kullogtunk a galagonyás ösvényen; a leány elől, mögöttem én. Elméláztam éjszótét hajában, melyet néha felcsókolt a fuvalom,

Mindenek után a kör egyik igen rokon-szenves tagja Paczek Jenő adott elő Zerkovitz B.-től kuplékat igen sikerült előadásban. A mely bármely estélynek díszére vált volna.

Végül a nagy gonddal összeállított műsor utolsó száma, a „Két süket” című egy felvonásos kis bohózat volt, a melyben

Fekete Jolánka Évike szerepében oly tökéletes alakítást nyújtott a mely bármely színésznőnek dicséretére vált volna. Volt is sok tapsban része és a rendezőség, hogy igen szép játékát némileg meghálálja, egy szép csokor átadásával köszönte meg e kedves kis szereplő közreműködését.

A férfi szereplők mindegyike szerepkörében igen jól megállta helyét.

Bartha, Harcsa Adorján földbirtokos szerepében és Otsenás József Tóbiás szerepében a lehető legkitűnőbb alakítást nyújtottak a mely a közönséget mindvégig igen nagy derűltéghen tartotta.

Parditka Barna, Sós Béni szerepében szintén a legjobbak egyike volt.

Ezután a fiatalok láncra kerekedett s a szép multság a hajnali órákig tartott volna a legjobb hangulatban, ha a fegyelmizellen zenekar által előidéztelt incidens azt meg nem zavarja.

—n.

Felülfizettek ez alkalommal: Dr. Scitovszky Béla, Dr. Gutfreund Emil, Dr. Hanzély László, Schüick Ferencz, Vécsi Márton 3—3 koronát. Konrad Ödön 2 koronát. Varga János, Kirperger István, Géczy Ferencz, Varga Gusztáv, Enberger Nándor, 1—1 koronát. Domszky János 60 fillért.

CSARNOK.

Ehes vagy szomjas. A mi mező-városunk sok minden tekintetben nem első- sem másod-rangu város, de egy tekintetben bizonyára az utóbbi.

elmerengtem karcsú termetén, kecses járásán; fejem telve volt szongó gondolattal.

És ez a leány az enyém! Elegáns a járása módfelett és hangja mint a nimfák hárfá mollyja. Cseng-bong, hűbájós akkordként száll tova. És igéz. Reszkető pillantással mértem átal. Lidércfény járt a bokrok között; világitó bogárkák. Idegesen veté hátra fejét a leány. Leomlott a haja hullámosan és a vágy tüze villant szemében. Azután lehanyatlott e fűbe. Ugy telepedtem mellé az éjharmatos pázsiton. Kacsóit kezem közt szorongattam, fejem alá hanyatlott mellére. És valahogy pillantásom csillagos szemébe tévedt. Benne volt abban a pokol minden bűne; a menyek országa minden üdve. Az eső szerelem és az epedő vágy. Keble gyors ritmusban tágult.

— Szeretlek — mondta lázasan, megsimítván arcom.

Csókot lehellem picziny ujjára.

Nagyon, nagyon szeretlek én is, drága Iza.

— A haja hullott arcomra a szél fuvására. Minden izem megremegett, önkívülten karoltam át és a . . . csók lehét még most is érzem. Mint a nyárfalevél, úgy reszketett az Iza teste.

— Szeretlek! — És hozzám simult . . .

Te bűbájós leány, tündéri fantom, — ugye örökké csak engem szeretsz? Én a tied,

Olyan jogokat adunk mi az állatoknak, aminőket máshol az emberek sem igen élveznek. — Szabad gyülekezési jog, szabad költözködési jog, szabad közrendháborítás, szabad ablakbedőfés, kutyáinknak szabad lábharapás és még sok minden szabad a mi nemes mező-városunkban az állatoknak. Sőt nálunk a tyúkok még a legelőkelőbb vendégfogadónk legelegánsabb ebédlőjéből sincsenek kizárva, hanem egész bátorsággal kapargálhatnak ott benn a szemétdombon.

Édestejű tehencinket, azonban ujabban ez a nagy szabadság már egészen elkaplja. Az nekik nem elég, hogy míg a munkásoknak és a futbalosdi játszó iskolás fiuknak csak kinn a vásártéren van helyük, ők i. t. a tehének reggelenként a *főtéren* gyülekezhetnek, s néha-néha egymást közt viadalokat is tarthatnak. Ez a hazánkban páratlan jog nekik nem elég: *művelődni* óhajtanak.

A sok tehén közül egy okosabb és szeleidebb állat a mult napokban vizitelni volt városunk egyik bankjának humánus- és közszeretethen álló igazgatójának a szalonjában. Szeretve tisztelt bank igazgatónk azóta éjjelnappal az illetanokat hűjja, hogy miképen kell ilyen vizitet visszaadni.

Egy másik tehén enné is többet tett.

Egy szép hajnalon egyenesen egy könyvkötő polgártársunk udvarába ment be, az udvarról pedig a könyvkötői műhelybe tekintett be. Helyet foglal, körülnéz s egészen jól érzi magát. Derék, öreg könyvkötő mesterünk a csordás segítségével is csak nagynehezen bírja kituszkolni a tudomány-szomjas állatot.

Részol azután a csordásra, hogy miért nem vigyáz jobban?

— Hát miért tartja nyitva a kapuját és a műhelyét az úr, — válaszol a csordás hivatalos hölcseséggel.

Rossz nyelvek szerint az a szerencsétlen

te az enyém. Bólintott. A csókok kéje mámorba fult és Iza örökig csupán nekem él. Ujra az a lány nóta a légben. A virágok mosolyba csaptak, bólyongtak az ágak és a mithosz rut, szőrös alakjai megszegeyenülve vonultak az erdő mélyébe, a szeráfbarlang felé. Fű, fa, virág csak nekünk hódolt az üdvözülteknek és a csillagok tetszésüket fejezték ki ragyogásukban: a lombkoronák hézagai közt sugárjuk bekandikálván. Sugás kelt a berekben s felénk hullámozott a hang, illattal impregnálva:

— Ödvöz légy, Iza!

— Ödvöz légy! . . .

Azután a gyorsan ébredő hajnallal elmúlt az álom. Mint a borgöz, úgy szállt ki a fejünkbe a mámor. Félve szökött meg az éj és pir futotta be az ég aljára. Már nem félt Iza. Rám nézett és mosolygott, vadrázsát szakítván. Hajába tűzte, úgy kérdezte:

— Ugye, szép vagyok? — Mikor megakartam csókolni — igenlésem nyilvánításaként — megtagadta kérésem. Azért hozzátette. — Szeretlek, te csúf.

Hozzásimultam és kar-karban ereszkedünk a falu felé, vig kaczaj közepette a völgybe. Messze pacsirta csatlógott; mellettem Iza.

Történt pedig ez szép nyár évadjának június havában, Szent Ivánnak bűbájós éjjelén.

Havas Albin.

tehén azért ment be a könyvkötői műhelybe hogy az iskolás gyermekek által oda költés végelt headott növénytanok és fűvészkönyvek ábráit lelelje, mert kint már nagyon kevés a harapni való. Tehát éhes volt csupán, nem pedig tudomány-szomjas.

Reklám. Akik mesés gyógyhatású rárósmulyadi fürdőkre ki-kirándulnak, a szakali állomástól kezdve, már az uton páratlan élvezetekben részesülhetnek. Nem csupán a kocsi előkelő közönsége, hanem a szerény gyalogjárók is. Ebben az egy dologban szerencsésen eljutottunk már a demokráciáig.

Sőt bátran kimondhatjuk, hogy a legtöbb élvezet ép a gyalogjárók részére van fenntartva, ha gondosan kerülve a Szakal közönségen átvezető fő-utat, a vasuti vágányokon vagy a vasuti töltés alatt a fűben kitaposott, a fürdői prospektus ellenére épen nem gondosan ápoltt itt-ott süppedékes gyalogutakon igyekeznek célhoz jutni.

Annyi mindenféle szórakozás kínálkozik már a fürdőn *innen* hogy idő- és térszűke miatt fel sem sorolhatjuk valamennyit. Sokkal könnyebb lenne a fürdői szórakozásokat felsorolni, de hát most nem ezekről van szó.

De térjünk a dologra.

A pompás vasuti töltés szélén elvezető kevésbé pompás letérő mezei gyaloguton mindjárt az Ipolyon átvezető lánczid előtt egy páratlan reklámtábla vonja magára a fürdőbe tolongók figyelmét.

Egy öreg-héju akácfára van kifüggesztve a nevezetes írás. Szól pedig velős rövidséggel a következőképen:

EZ A HÁSZ ELADÓ!

Fát, vizet, eget, földet, levegőt körülkörül láthat az ember, csak a hirdetett házat nem lehet látni sehol. (P.—)

Szerkesztői üzenetek.

Utóhangok. Az előhangokat a kabaréről nem Ön írta, így az Utóhangokat sem adhatja közre Ön.

Érdeklődő. Herczeg Ferencz író Váczott, Farnady-villa lakik.

Hamlet. Igazán, csak ezt az egyet nem tudjuk tanácsolni senkinek, hogy: miképen hódítsa meg az ifju a hideg, büszke, szépleányt. Ez egyéni dolog.

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy a rárósmulyadi

VASAS ÉS SZÉNSAVAS SAVANYVIZ

árusításával Szécsényben HERCZOG IZIDOR fűszerkereskedőt biztam meg, hol

Övegenként 8 fill.-rt kaphatók.

Tisztelettel

SVARCZ SOMA,

rárósmulyadi fürdőtulajdonos.

Éladó!

ebédlő-, háló-, valamint konyhabútor berendezés

Donner Henriknél Szécsényben.

280—911. sz.

Arverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881-ik évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bpesti V. ker. kir. járásbírósnak 1909 évi Sp. I. 1168/3 számú végzése következtében dr. Ardó Alfréd ügyvéd által képviselt Révai testvérek javára 61 k. 55 fill. s jár. erejéig 1911. évi április hó 10-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 1461 koronára becsült következő ingóságok u. m.: butorok, 1 biliárd asztal, üres hordók, 60 kocsi jég és egyéb ingók nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbírósnak 1910-ik évi V. 220/6 számú végzése folytán 61 kor. 55 fill. hátr. tőkekövetelés ennek 1909 évi január hó 1 napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 18 kor. 70 fillérben bíróilag már megállapított és 5 kor. árverés kiütési-díj költségek erejéig Szécsényben leendő megtartására 1911. évi május hó 16-án napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingók az 1881 LX. t.-cz. 107 és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911. évi április hó 26.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

295.—1911. sz.

Arverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pozsonyi kir. járásbírósnak 1911. évi Sp. II. 257 számú végzése következtében Lenard és Laban cég javára 216 kor. s jár. erejéig 1911. évi április hó 14-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 2261 koronára becsült következő ingóságok u. m. butorok üres hordók, egy Acetelyi világító felszerelve és egyéb ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbírósnak 1911. évi V. 156/2 számú végzése folytán 216 kor. tőkekövetelés ennek 1911 évi febr. hó 13 napjától járó 5% kamatai, 12% váltódíj és eddig összesen 68 kor. 20 fillérben bíróilag már megállapított és 5 kor. árverés kiütési díj költségek erejéig Szécsényben leendő megtartására 1911. évi május hó 20-ik napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándéko-

zók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták, és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911. évi április hó 30-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

297—911 sz.

Arverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szécsényi kir. járásbírósnak 1911 évi Sp. II. 41/6 számú végzése következtében ifj. Velencei Mihályné Ocsko Mária javára 50 kor. s jár. erejéig 1911 évi április hó 15-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 826 koronára becsült következő ingóságok u. m.: butorok, 1 bicigli, 1 zsák búza 9 drb Zirzon kaptár méh és 1 fából készült méhes nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbírósnak 1911 évi V. 180/10 számú végzése folytán 50 kor. tőkekövetelés ennek 1911 évi márc. hó 23 napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 149 kor. 80 fillérben bíróilag már megállapított és 3 kor. 20 fillér árverés kiütési díj költségek erejéig Szécsényben és a határban lévő malom völgy dűlőben leendő megtartására 1911 évi május hó 18-ik napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi május hó 1-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

296—911. sz.

Arverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szécsényi kir. járásbírósnak 1911 évi Sp. 41/4 számú végzése következtében ifj. Velencei Mihályné Ocsko Mária javára 100 kor. s jár. erejéig 1911 évi apr. hó 14-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 826 koronára becsült következő ingóságok

u. m.: butorok, 1 bicigli, 1 zsák búza, 9 drb. Zirzon méhkaptár és 1 fából készült méhes nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbírósnak 1911-ik évi V. 180/9 számú végzése folytán 100 kor. tőkekövetelés ennek 1911 április hó 6 napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 22 kor. 60 fillérben bíróilag már megállapított és 3 kor. 20 fillér árverés kiütési díj költségek erejéig Szécsényben és a határban lévő malom völgy dűlőben leendő megtartására 1911 évi május hó 18-ik napjának d. u. 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi április hó 30-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

103—911. sz.

Arverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. járásbírósnak 1910 évi Sp. I. 298 számú végzése következtében dr. Kovács Lajos ügyvéd által képviselt Frischer Ignác javára 326 kor. 40 fill. s jár. erejéig 1910 évi szept. hó 30-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 963 koronára becsült következő ingóságok u. m.: butorok, 1 varrógép és 1 cimbalom nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbírósnak 1910-ik évi V. 374/4 számú végzése folytán 136 kor. 40 fill. hátr. tőkekövetelés ennek 1910 évi jan. hó 1-ső napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 8 koronában bíróilag már megállapított és 5 kor. 60 fill. árverés kiütési díj költségek erejéig Nógrádludányban leendő megtartására 1911 évi május hó 22-ik napjának d. u. fél 4 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi május hó 4-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.**Üzlet megnyitás!**

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy
Szécsényben, az Otsenás-féle házban (Rákóczi-ut 44. szám alatt.)

gazdasági- és varrógép-üzletet nyitottam.

Raktáron tartom: az összes gyártmányu gazdasági-gépek és bármily rendszerű varrógépet, melyeket **ugy készpénzért, mint kényelmes részletre is** belehet szerezni.

Becsés partfogásért eszedezik mély tisztelel

Glausius Béla, gazdasági- és varrógépkereskedő. **Szécsényben.**